

Summary

In the dunes at Petten North Holland I found under or in the neighbourhood of the willow *Salix cinerea* the fungi *Naucoria langei* Kühn. and *Naucoria salicis* Orton growing among each other. *N. langei*, four-spored, the cap cuticle consisting of only subglobose or slightly pyriform cells and *N. salicis*, two-spored, with cystidoid pointed erect cells in the cap. Remarkable was that both species of *Naucoria* often were accompanied by *Inocybe paludinella* Peck.

F.A. v.d. Bergh.

IS DE SPITSSCHUBBIGE PARASOLZWAM EETBAAR?

De paddestoelenboeken geven niet veel uitsluitel over deze vraag, de één zegt: eetbaar? (met een vraagteken) een ander: eetbaar, maar niet smakelijk en vele andere zwijgen erover. Vergiftig is hij in ieder geval niet. Toch heb ik nooit het besluit kunnen nemen zelf eens de proef te nemen, de allesbehalve aangename geur heeft mij er altijd van weerhouden.

Toen ik dezer dagen door het Kralingse Bos wandelde, kwam ik twee mannen tegen die alle spitsschubbige parasolzwammen afplukten en in een zak stopten. Ik vroeg de eerste waarom zij dat deden. Hij antwoordde in een taal waar ik geen woord van verstond. De tweede man sprak een gebroken Nederlands waaruit ik begreep dat zij ze verzamelden voor de eterij. Ik vroeg hem of ze smakelijk waren. Het entoesiaste antwoord was: "beter dan champignons". Ik maakte hem opmerkzaam op de weerzinwekkende geur. Geen bezwaar, beter dan champignons, en daar bleef het bij. Zie zo dat weten we nu. Lekkerder dan champignons. Ondanks deze stellige verklaring ben ik er nog niet toe gekomen ze in de pot te stoppen. Die mannen waren nl. Russen, die in Rotterdam werkten. Het kan best zijn dat de Russische smaak, ook in dit opzicht, afwijkt van de Nederlandse.

Nu nog een vraag. Moser onderscheidt twee soorten: *acutesquamosa* en *aspera*. De eerste heeft geen gevorkte lamellen en de tweede wel. In het Kralingse Bos komen ze beide voor. Ze lijken overigens op elkaar als twee druppels water. Is dit kleine verschil nu wel voldoende om hiervan twee soorten te maken?

N.P.W. Balke.

HELVELLA MACROPUS MET WRATTIGE SPOREN

Dit is een antwoord op het artikel van J. Geesink in *Coolia* 14: 128. 1970.

De schrijver geeft terecht aan, dat hij in de wratten op de sporen van *Helvella macropus* geen kraters moet zien, maar koepelvormige verhevenheden. Jammer, dat hij daarna zijn mededeling vervolgt met deze wratten toch kraters te noemen. Ik geloof, dat we er voor moeten oppassen termen te gebruiken, die een verkeerde voorstelling wekken.

Inderdaad is de door Geesink genoemde literatuur niet geschikt om een idee te krijgen over de eventuele betekenis van de wratten op de sporen. Er is echter wel iets over bekend, onder andere dat deze wratten ook bij andere soorten dan *H. macropus* voorkomen: bijvoorbeeld bij *H. atra*, *H. connivens*, *H. lactea*.

Verder heeft men waargenomen, dat de wratten alleen aanwezig zijn op de jonge sporen. Oude sporen zijn glad. Enige betekenis van systematische waarde wordt de wratten niet toegekend. Meer dan een terloopse opmerking zal men daarom ook niet aantreffen, ook niet bij Dissing, wiens werk ik in *Pezizales* 1 heb geciteerd (p. 59).

Geesink vraagt zich af, waarom dit verschijnsel nergens anders is beschreven. Het antwoord hierop is, dat men als regel niet meer onderzoekt wat men goed meent te kennen. Slechts een heel enkele keer treedt iemand volkomen onbevangen ook een bekende paddestoel tegemoet en gaat zitten kijken, wat hij eraan kan zien. Zo iemand ziet dan wratten op sporen die niemand anders zijn opgevallen.

R. A. Maas Geesteranus

WAT IN HET VAT IS.....

Volgens voorouderlijke ervaring zou hetgeen in het vat is, niet verzuren. Dat zegt men vooral wanneer er een afspraak wordt gemaakt (en er misschien heimelijk bij denkt: "maar het kan nog een tijd duren").

In het bovenstaande opschrift bedoel ik met "vat" ons tijdschrift *Coolia*, en de "afspraken" zijn de suggesties of verzoeken om eens ergens op te willen letten.

1970 is misschien een goed jaar om eens te kijken wat er aan afspraken in het vat terecht is gekomen. Ik heb alle *Coolia*'s van 1960 af doorgebladerd en gemerkt, dat inderdaad niets verzuurd is geraakt. Alle gedane verzoekjes zien er nog uit als vers, zij hebben niets van hun actualiteit verloren, ja sommige vertonen zelfs een spoor van beantwoording.

Zal ik ze op een rijtje zetten? Dan heeft natuurlijk alleen maar zin voor diegenen, die ook hun *Coolia*'s nog op een rijtje hebben.

Mutinus caninus, M. ravenelii.	Coolia 7: 19-22. 1960
Paxillus filamentosus.	--- 7: 58-59. 1961
Reuze-bovist.	--- 9: 2. 1962
Sclerotiniaceae op Vacciniumsoorten.	--- 9: 38-40. 1962
Kartering van fungi (vooral nos. 3, 14, 19, 24).	--- 9: 66-67. 1962
Carabus-Russula relatie.	--- 12: 21. 1965
Verschijningsdata fungi.	--- 13: 42-43. 1967
Kartering <i>Astraeus hygrometricus</i> .	--- 13: 53. 1967
Kartering <i>Amanita phalloides</i> en <i>Pseudohydnum gelatinosum</i> .	--- 13: 67. 1967

Misschien ontwikkelt zich uit een of meer van bovengenoemde suggesties een onderzoek, dat net zo aardig uitvalt als het (nog lang niet afgesloten) judasoren-probleem.

R. A. Maas Geesteranus